

Sygn. akt II K 323/16

1 Ds. 823.2016

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 6 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Kochan

Protokolant: Sylwia Sobczak - Piżuch

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia – Śródmieście ---

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 lipca 2016 r. sprawy:

A. W.

syna J. i L. z domu S.

ur. (...) we W.

PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 12 kwietnia 2016 r. we W. w stanie nietrzeźwości z wynikiem I badanie 1,56 mg/l, II badanie 1,57 mg/l, III badanie 1,55 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował samochodem P. nr rej. (...), jadąc ul. (...),

to jest o czyn z art. 178 a § 1 k.k.

I. uznaje A. W. za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 178 a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178 a § 1 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesza oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 4 (czterech) lat próby;

III. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności w przypadku jej zarządzenia zalicza oskarżonemu okres jego zatrzymania w dniu 12 kwietnia 2016 r., tj. 1 (jeden) dzień;

IV. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 (czterech) lat;

V. na podstawie art. 43 a § 2 k.k. orzeka od oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 5000 (pięć tysięcy) zł;

VI. na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora;

VII. na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. zobowiązuje oskarżonego do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu w okresie próby;

VIII. na podstawie art. 624 k.p.k. i art. 17 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od kosztów procesu w całości.

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W nocy z 11 na 12 kwietnia 2016 roku we W. około godziny 0:30 oskarżony A. W. spożywał alkohol - wódkę w ilości około 1 litra. Wcześniej otrzymał od znajomego kluczyki do samochodu marki P. (...) koloru czarnego, w którym planował się przespać, gdyż nie chciał wracać do domu pod wpływem alkoholu. Samochód był zaparkowany na Placu (...) przy barze (...).

dowód: wyjaśnienia A. W. – k. 27; zeznania W. S. – k. 29; protokoły użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego z dnia 12 kwietnia 2016 roku – k. 4 – 5.

Gdy oskarżony wszedł do samochodu stwierdził, że jego miejsce zamieszkania znajduje się niedaleko i postanowił udać się tam samochodem. Ruszył z Placu (...), następnie skręcił w ulicę (...) i dojechał do skrzyżowania z ulicą (...). Wówczas oskarżony zasnął za kierownicą, silnik samochodu zgasł i zablokowała się kierownica.

dowód: wyjaśnienia A. W. – k. 27; zeznania W. S. – k. 29.

Około godziny 7:30 A. W. obudził się i wysiadł z samochodu. Wówczas podeszli do niego policjanci z patrolu Policji W. O. - st. sierż. M. M. oraz st. sierż. W. S.. Funkcjonariusze zatrzymali oskarżonego, gdyż wyczuli od niego silną woń alkoholu. A. W. został przebadany czterokrotnie Alkometrem A2 0/04 w celu ustalenia zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu. Wynik I badania wynosił 1,56 mg/l, II badania wynosił 1,57 mg/l, III badania wynosił 1,53 mg/l oraz IV badania wynosił 1,55 mg/l.

dowód: zeznania W. S. – k. 29; protokoły użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego z dnia 12 kwietnia 2016 roku – k. 4 – 5; świadectwo wzorcowania nr 18/03/16 – k. 6.

A. W. ma 51 lat, wykształcenie zawodowe, z zawodu wyuczony jest murarzem. Obecnie utrzymuje się z prac dorywczych, remontując mieszkania, osiąga wynagrodzenie ok. 2500 zł miesięcznie. Jest rozwiedziony, posiada dwoje dzieci w wieku 13 i 19 lat. Zamieszkuje wraz z konkubiną, która zarabia około 1800 zł miesięcznie. Nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Był wielokrotnie karany na kary pozbawienia wolności.

dowód: dane osobopoznawcze – k. 27; dane o karalności – k. 18 – 21; 32 – 34.

Przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego oskarżony A. W. **przyznał** się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia. Wskazał, że **nie posiada prawa jazdy i nigdy nie posiadał**. Wyjaśnił, że w dniu zdarzenia spożywał alkohol w dużych ilościach. Wcześniej otrzymał od znajomego kluczyki do samochodu P. (...) koloru czarnego zaparkowanego na Placu (...), gdzie planował się przespać, gdyż nie chciał wracać do domu pod wpływem alkoholu. Jak dalej opisywał, gdy wszedł do samochodu stwierdził, że jego miejsce zamieszkania znajduje się blisko i postanowił pojechać tam samochodem. Miał nadzieję, że uda mu się dojechać. Wyjaśnił, że gdy dojechał do ulicy (...), blisko swojego mieszkania, zasnął za kierownicą samochodu, silnik pojazdu zgasł, auto stanęło na ulicy i zablokowała się kierownica. Wskazał, że funkcjonariusze Policji podeszli do niego, gdy wysiadł z samochodu i trzymał kluczyki w ręce. Dodał również, że żałuje tego, co zrobił (k. 27 – 28).

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na wyjaśnieniach oskarżonego oraz na zeznaniach W. S.. Podstawą poczynionych ustaleń faktycznych były również dowody o charakterze rzeczowym w postaci protokołów użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego, świadectwa wzorcowania i danych o karalności.

Stan faktyczny i wiarygodność materiału dowodowego nie budzą żadnych wątpliwości Sądu.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w całości. A. W. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu w całości, a zaprezentowana przez niego wersja wydarzeń koresponduje z zeznaniami świadka W. S., jak również znajduje potwierdzenie w dowodach z dokumentów.

Jak powiedziano, w pełni wiarygodne są zeznania świadka W. S.. Jako funkcjonariusz Policji dokonujący zatrzymania oskarżonego posiadał wiedzę, co do istotnych okoliczności w sprawie. Jego zeznania są zgodne z wyjaśnieniami oskarżonego i znajdują potwierdzenie w dokumentach w postaci protokołów użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego.

Sąd dokonał ustaleń faktycznych (godziny spożycia, jazdy, ilość alkoholu) także na podstawie dwóch protokołów z przebiegu badania stanu trzeźwości oskarżonego urządzeniem elektronicznym Alkometr a2 0/04 (k. 4-5). Zostały one sporządzone przez uprawnionych funkcjonariuszy Policji w zakresie przysługujących im uprawnień i w przepisanej formie. Nie budzi również wątpliwości prawidłowość dokonanego przez to urządzenie pomiaru, jako że Alkometr posiada aktualne świadectwo wzorcowania. Ponadto oskarżony nie kwestionował prawidłowości przeprowadzonych w stosunku do niego badań, jak również prawdziwości wyniku pomiaru.

Sąd nie oparł się na protokole z badania stanu trzeźwości oskarżonego urządzeniem A. I. z uwagi na fakt, że w trakcie dokonywania badania nastąpiła awaria urządzenia i nie było możliwe wydrukowanie wyniku badania.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd zważył, co następuje:

W świetle powyższych ustaleń faktycznych i przeprowadzonych dowodów wina i sprawstwo oskarżonego nie budzą wątpliwości. A. W. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 k.k.

Przestępstwa stypizowanego w tym przepisie dopuszcza się ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Stan nietrzeźwości został określony w art. 115 § 16 k.k. Zachodzi wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Nie ulega wątpliwości, że w dniu 12 kwietnia 2016 roku w nocy A. W. prowadził w ruchu lądowym na drodze publicznej samochód marki P. (...) koloru czarnego. Przyznał się do tego oskarżony, potwierdził to również W. S.. W momencie kierowania pojazdem znajdował się pod wpływem alkoholu. Wynik I badania alkometrem wynosił 1,56 mg/l, II badania wynosił 1,57 mg/l, III badania wynosił 1,53 mg/l oraz IV badania wynosił 1,55 mg/l. Zawartość alkoholu w wydychanym przez A. W. powietrzu znacznie przekraczała wartość progową ustaloną w art. 115 § 16 k.k.

Wina oskarżonego nie budzi wątpliwości. Jako osoba pełnoletnia zdawał sobie sprawę z bezprawności swojego postępowania. Ponadto, jak sam przyznał, nie posiadał on prawa jazdy, a mimo wszystko zdecydował się kierować pojazdem mechanicznym, będąc dodatkowo w stanie nietrzeźwości.

Biorąc pod uwagę przedmiotowe i podmiotowe elementy określone w art. 115 § 2 k.k. Sąd uznał, że stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego przestępstwa był duży. Sposób zachowania sprawcy, a także rodzaj i charakter naruszonego dobra, jakim było bezpieczeństwo w komunikacji, wskazują że zachowanie oskarżonego było wysoce społecznie szkodliwe.

Niewątpliwie prowadzenie pojazdu mechanicznego lub innego pojazdu w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego godzi w sposób bezpośredni w bezpieczeństwo ruchu, stanowiąc umyślne naruszenie zasad bezpieczeństwa oraz stwarzając hipotetyczne niebezpieczeństwo nastąpienia poważnych skutków.

Art. 178a § 1 k.k. kryminalizuje bezskutkowe prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego. Uzasadnieniem karalności samego prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego jest poważne zagrożenie, jakie ono stwarza dla osoby prowadzącej pojazd oraz innych osób.

Kierowanie pojazdem, a zwłaszcza pojazdem mechanicznym po drogach publicznych wymaga pełnej sprawności psychomotorycznej, czujności, napięcia uwagi, zdolności do natychmiastowego, prawidłowego reagowania na powstające sytuacje na drodze. Tymczasem - jak dowiodły liczne badania - nawet małe ilości alkoholu (poniżej 0,5‰) w organizmie człowieka powodują istotne zaburzenia percepcji i uwagi, upośledzenie koordynacji ruchów, osłabienie sprawności wzroku, zwężenie pola widzenia i akomodacji. Do tego dochodzi odhamowanie psychiczne, spotęgowanie reakcji popędowych, osłabienie samokrytycyzmu i poczucia odpowiedzialności, większa skłonność do ryzyka. Nagminność tego rodzaju zachowań oraz to, że bardzo często jazda w stanie nietrzeźwości kończy się tragicznymi skutkami spowodowała, że konieczne stało się kryminalizowanie takich zachowań. Uwadze Sądu nie umyka oczywiście, że w zakresie zapobiegania, punitywizm jest metodą o ograniczonej skuteczności, a konieczne jest zastosowanie innych metod wpływających na kreowanie pozytywnych postaw społecznych.

Podmiotem przestępstwa mogą być wyłącznie osoby kierujące pojazdami mechanicznymi lub innymi pojazdami, a znajdujące się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środków odurzających. Są to zatem przestępstwa indywidualnie właściwe (*delicta propria*). Nie budzi przy tym sporów okoliczność, że nie można utożsamiać kierowania z pojęciem prowadzenia, które obejmuje nie tylko zachowanie będące czynnością kierującego, nadrzędną w ramach zespołu prowadzącego pojazd (por. K. Buchała, glosa do wyroku SN z 3 lutego 1969 r., V KRN 9/69, LexPolonica nr 314583, PiP 1970, nr 5, s. 832). Przestępstwa z art. 178a § 1 i 2 k.k. mogą być popełnione wyłącznie z winy umyślnej. Jednak odpowiedzialność na podstawie tego przepisu może mieć miejsce zarówno wówczas, gdy sprawca ma świadomość, że znajduje się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, jak i wtedy, gdy przewiduje, iż alkohol bądź inny środek nie został wydalony z organizmu i na to się godził. Występki wskazane w art. 178a § 1 i 2 k.k. należą do grupy formalnych, sam fakt bowiem prowadzenia pojazdu mechanicznego lub innego pojazdu w stanie nietrzeźwości albo pod wpływem środków odurzających stanowi ich ustawowe znamiona. Bez znaczenia jest okoliczność, że pojazd był prowadzony prawidłowo i nie wprowadzał żadnego niebezpieczeństwa (por. wyrok SN z 24 listopada 1960 r., V K. 556/60, (...) 1961, nr 1, s. 190, wyrok SN z 10 marca 1964 r., IV K. 1296/61, OSNKW 1964, nr 10, poz. 152).

Za okoliczności obciążające oskarżonego Sąd uznał uprzednią jego karalność i nie dopatrywał się okoliczności łagodzących.

Biorąc przeto pod uwagę wszystkie elementy podmiotowe i przedmiotowe stopnia społecznej szkodliwości czynu, w oparciu o przesłanki sądowego wymiaru kary wynikające z art. 53 k.k., Sąd uznał za współmierną karę pozbawienia wolności w wymiarze ośmiu miesięcy. Za wyborem najsurowszej rodzajowo sankcji przemawia fakt, że stan nietrzeźwości w jakim znajdował się oskarżony był bardzo silny, zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przekraczała 1,5 mg/l, ponadto oskarżony nie miał uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi w postaci prawa jazdy. Naruszył zatem w wysokim stopniu reguły bezpieczeństwa w komunikacji i stworzył poważne zagrożenie w ruchu lądowym. Wobec tego orzeczona kara jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu. Kara w orzeczonym wymiarze umożliwi również osiągnięcie w stosunku do oskarżonego celów zapobiegawczych i wychowawczych uzmysławiając mu naganność jego postępowania, a także budząc u niego przekonanie o konieczności przestrzegania norm prawnych w przyszłości.

W tym miejscu wskazać należy, że Sąd – wbrew zapisowi art. 69 § 1 k.k. – warunkowo zawiesił oskarżonemu karę pozbawienia wolności. Błędne postępowanie Sądu, łącznie z wysokością okresu warunkowego zawieszenia, winno zostać skorygowane poprzez usunięcie tego wadliwego rozstrzygnięcia. Sprawca uprzednio karanemu za kary pozbawienia wolności i popełniającemu czyn po nowelizacji przepisów, nie można kary warunkowo zawiesić, co wprost wynika z treści art. 69 § 1 k.k. oraz – w tej sprawie – z analizy karty karnej.

Zgodnie z art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył na poczet kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w wyniku zatrzymania w dniu 12 kwietnia 2016 roku.

Sąd orzekł wobec A. W. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres czterech lat. Zgodnie z treścią art. 42 § 2 k.k. orzeczenie tego środka w przedmiotowej sprawie było obligatoryjne

na okres nie krótszy niż trzy lata z uwagi na fakt, że oskarżony popełnił przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Biorąc pod uwagę stopień zawinienia sprawcy oraz stopień społecznej szkodliwości czynu, jak również cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara winna w stosunku do oskarżonego spełniać, Sąd uznał, że współmierne będzie orzeczenie powyższego zakazu na okres czterech lat.

Na podstawie art. 43a § 2 k.k. Sąd orzekł wobec A. W. świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 5000 zł. Zgodnie z treścią powołanego przepisu orzeczenie tego środka karnego w stosunku do oskarżonego było obligatoryjne. Sąd orzekł świadczenie pieniężne w minimalnej wysokości, uznając, że będzie to wystarczające dla realizacji zapobiegawczych i wychowawczych celów kary.

Mając na uwadze trudną sytuację osobistą i majątkową oskarżonego, Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych i opłaty obciążając nimi Skarb Państwa.